

Στα ορεινά χωριά ο χειμώνας έρχεται γρήγορα και είναι βαρύς. «Από Αύγουστο χειμώνα και από Μάρτη καλοκαίρι» λένε οι συμπαθέστατοι χωρικοί, που γνωρίζουν καλά τα τερτίπια του καιρού. Αυτό είναι μια αλήθεια πολύ σωστή.

Ο χειμώνας φτάνει γρήγορα και οι δουλειές είναι πολλές. Πρέπει η κάθε μια να γίνει στον καιρό της. Ανάμεσα στις τόσες άλλες, όπως ο θερισμός, το αλώνισμα, τα αραποσιτοσκαλίσματα, τα ποτίσματα, ο τρύγος, ο θερισμός των αραποσιτών, και η τυροκομιά, συμπεριλαμβάνεται και το μάζεμα των ξύλων για τον χειμώνα. Αυτό είναι ένα από τα πιο δύσκολα προβλήματα των κατοίκων, γιατί τα δάση όσο πάνε και λιγοστεύουν και τα δέντρα σπανίζουν. Πώς θα περάσει όμως ο χωρικός χωρίς ξύλα τον χειμώνα; Πρέπει να φροντίσει από νωρίς και πολλές φορές να ταξιδεύει δύο και τρεις ώρες δρόμο μακριά. Ο χειμώνας δεν αστειεύεται. Χωρίς ξύλα το σπίτι δεν περνάει. Μόλις λοιπόν θερίσουν και αλωνίσουν, βάζουν μπροστά τα ξύλα. Η απόφαση παίρνεται και γίνεται το ξεκίνημα για το μπουνό. Υπάρχουν ειδικοί ξυλοκόποι, που αγκαζάρονται για μια, δυο και τρεις μέρες συνέχεια. Αυτοί ετοιμάζουν τα τσεκούρια μικρά και μεγάλα, τα πριόνια (κόφτρες), τις σιδερόσφηνες, τα ματσακούπια και τα παίρνουν μαζί τους. Επισημαίνεται το άψυχο δένδρο και γκάπ, γκούπ το ρίχνουν κάτω στο «άψε - σβήσε». Λιανίζουν τα μικρά κλαδιά του οι αδύνατοι, κουριάζουν τα μεγάλα οι δυνατοί, τα σχίζουν και αρχίζουν το κουβάλημα από τον λόγο στο καλύβι ή στο σπίτι στο χωριό ή όπου τους βολεύει καλύτερα. Το κόψιμο των ξύλων καιτοι είναι πολύ οδυνηρό για το δάσος, εντούτοις είναι μια δουλειά ευχάριστη. Όταν το δέντρο πέσει ξάπλα, όταν το τσεκούρι αρχίζει να λιανίζει τους αρμούς, όταν η κόφτρα παίρνει δρόμο, το ξύλο «αναδίνει» ένα ωραίο άρωμα που χαίρεται κανείς να το απολαμβάνει. Κάθε σπίτι χρειάζεται το λιγότερο πενήντα φορτώματα χοντρά ξύλα. Όσο για τα λιανά, αυτά πρέπει να είναι πολύ περισσότερα. Στο σπίτι τα τοποθετούν στο σπίτι σε πανύψηλες στοίβες το ένα πάνω στο άλλο. Τα ξύλα κόβονται όλα τα συμμετρικά στο μάκρος, αλλά και στο πάχος για να μην φορτωθούν στα ζώα. Τα μεγαλύτερα είναι τα κούτσουρα, κατόπιν είναι οι σχίζες, τα λιανάδια, τα κουφάλια και οι

πελεκούδες. Για ξύλα γράμματα τα γέρικα δένδρα, ημεράδια, γρανίτσες, ροτσιόκια, γαύρα, σφενδάμια, μελιοί, πουρνάρες και άλλα είδη. Τα καλύτερα όμως είναι οι βελανιδιές. τώρα ο χειμώνας όσο και βαρύς και αν είναι, κανείς δεν τον φοβάται. Ας είναι καλά το κατώι με τα ξύλα.

Από του Αγίου Δημητρίου η φωτιά αρχίζει να καίει και τα τζάκια να καπνίζουν. Οι βροχές είναι

συχνές και το κρύο τσουχτερό τα βράδια. Σε λίγο να και ο χειμώνας «ασπρίζει τα γένια του», όπως

χαρακτηριστικά λένε οι χωρικοί. Η γωνιά και το παράγον είναι πλέον χώρος συγκέντρωσης όλης

της οικογένειας και οι γιαγιάδες μαζεύουν τα εγγονάκια τους και λένε όμορφα παραμυθάκια.

Το τζάκι με την ωραία θρακοβολιά έχει κάτι το όμορφο και ποιητικό. Είναι σωστή απόλαυση. Τα

βράδια όταν η φαμελιά μαζεύεται στο σπίτι και τα ζωντανά ασφαλιζονται, ο χωρικός απολαμβάνει

τη θαλπωρή του σπιτιού με όλη του τη μεγαλοπρέπεια Ξεχνάει όλη την κούραση και τη σκληρή

δουλειά του ξωμάχου. Μαζεμένος κοντά στη γωνιά αυτός και η φαμελιά του, νιώθει πιο δυνατός

και ολοτέλα ευχαριστημένος. Ακόμα και τις άγριες νύχτες του χειμώνα, νιώθει κανείς μια μακαρία

απόλαυση, καθώς ακούει τον βοριά να ωρύεται και να λυσομανά, να βρέχει ο Θεός και να νομίζει.

πως θα σηκώσει το σπίτι, πως ήρθε η συντέλεια του κόσμου. Και όμως όλα αυτά έχουν την γοητεία

τους, την ομορφιά τους, που ο χωρικός την χαίρεται. « Ο λαγός και το περδίκι και ο καλός ο νοικοκύρης τον χειμώνα χαίρονται».

Απόσπασμα από το βιβλίο << ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ>> του Νώντα Σακελαρόπουλου